



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **Y. H.**, zast. JUDr. Jindřichem Zadinou, advokátem, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 27, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 4. 2005, č. j. 14 Az 271/2003 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2003, č. j. OAM-118/VL-10-17-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

V kasační stížnosti stěžovatelka současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě podané proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu stěžovatelka zejména uváděla, že v Číně panuje velmi tíživá životní situace, která se stalo pro stěžovatelku bezvýhodnou. Stejně tak uváděla, že byla pronásledována pro svou příslušnost k hnutí F. G., jakož i to, že nemůže vést normální život a rozvíjet své schopnosti, a požádala soud o přehodnocení závěru žalovaného správního orgánu.

V napadeném rozsudku dospěl krajský soud, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatelka zemi původu neopustila z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, který dovedl, že uváděné problémy (pronásledování z důvodu údajné příslušnosti k F. G. a ekonomické potíže) nelze pod označené důvody v případě stěžovatelky podřadit. K pronásledování pro příslušnost k označenému hnutí soud uvedl, že ze spisu vyplynulo, že stěžovatelka měla toliko subjektivní obavu z takového pronásledování, přičemž neuvedla žádnou skutečnost, která by svědčila o tvrzeném pronásledování. Stejně tak krajský soud uvedl, že stěžovatelka o tomto hnutí neměla hlubší znalosti a v této námitce jí tak nepřisvědčil. Na základě výše uvedených argumentů pak Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka stručnou kasační stížnost, ve které požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Na základě výzvy soudu kasační stížnost prostřednictvím zvoleného zástupce doplnila. V doplnění pak uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvedla, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, přičemž krajský soud toliko akceptoval stanovisko žalovaného a námitku stran pronásledování z důvodu zapojení do F. G. ponechal bez povšimnutí.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpení podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpení pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem

o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Nejvyšší správní soud s ohledem na svou ustálenou rozhodovací praxi konstatuje, že podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, resp. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných srovnatelných demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným, což však v souzené věci nenastalo.

Z předloženého správního spisu však Nejvyšší správní soud zjistil (ze žádosti o udělení azylu ze dne 9. 1. 2003), že stěžovatelka jako důvod opuštění země původu uváděla toliko ekonomické, resp. existenční problémy, a proto se rozhodla odejet do jiné země za prací. Až z Protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 30. 1. 2003 vyplynulo, že o azyl žádá z důvodu pronásledování kvůli příslušnosti k F. G. Cvičení praktikovala na doporučení známého od února 1999 do listopadu 1999. Od známé se dozvěděla, že ji hledala policie a zapečetila dům, v němž žila s rodiči. Stěžovatelka měla zato, že to bylo kvůli tomu, že byla příznavkyní cvičení F. G.. Pracovala příležitostně, odstěhovala se za prací a bydlela na ubytovně. Již však necvičila. V továrně, kde pracovala, ji údajně v době její nepřítomnosti na začátku roku 2001 opět hledala policie, proto z práce odešla a našla si práci v jiném městě, vzdáleném asi tři hodiny jízdy. Poté již žádné konkrétní problémy z důvodu praktikování F. G. neměla. Stejně tak z protokolu vyplynulo, že z vlasti odešla až po delší době poté, co započalo (ale i skončilo) její údajné pronásledování. Z protokolu dále vyplynulo, že žádné jiné problémy s tamními orgány neměla. Na závěr

protokolu přítom stěžovatelka svým podpisem stvrdila, že byla seznámena s obsahem protokolu (vedeného za přítomnosti tlumočnicka), souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatelka v žádosti neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Nejvyšší správní soud s těmito závěry rovněž souhlasí a odkazuje na ně.

K tvrzením stěžovatelky obsaženým v kasační stížnosti k směřujícím zejména k závěrům o pronásledování z důvodu příslušnosti k F. G. Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud řádně přezkoumal závěry žalovaného právního orgánu a došel k závěrům, se kterými se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, tedy k tomu, že stěžovatelka měla toliko subjektivní obavu z takového pronásledování, přičemž neuvedla žádnou skutečnost, která by svědčila o uváděném pronásledování. Těmito závěrům svědčí i to, že stěžovatelka žádné konkrétní osobní problémy neuváděla. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil námitkám stěžovatelky, která v kasační stížnosti uváděla, že soud toliko akceptoval stanovisko žalovaného a pronásledování z důvodu zapojení do F. G. ponechává bez povšimnutí. Nejvyšší správní soud naopak uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud se touto námitkou stěžovatelky řádně zabýval a dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu neshledal její důvodnost.

V této souvislosti je nutné zdůraznit i to, že poté, co se o stěžovatelku naposledy údajně zajímala policie, po změně zaměstnavatele po dobu dvou roků roku pobývala v zemi původu, aniž by měla jakékoliv další či jiné potíže se státními orgány. Dále je v této souvislosti také nutné zdůraznit skutečnost, že mezi tím, co stěžovatelka uvedla při výpovědi u pohovoru, a co uvedla v žádosti o azyl, jsou značné rozpory. Zjištěné rozpory jsou zásadního charakteru, a nasvědčují tomu, že důvodem žádosti stěžovatelky o azyl byly zřejmě skutečně důvody ekonomické, jak sama uvedla v žádosti o azyl.

Nejvyšší správní soud přítom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, přičemž soud věc správně posoudil. S odkazem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud nemohl stěžovatelce přisvědčit v tvrzení o tom, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V žádné z námitek tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce nemohl přisvědčit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu

nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. června 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu